

LIST PASTERSKI
ARCYBISKUPA POZNAŃSKIEGO
NA WIELKI POST ROKU PAŃSKIEGO 2023

Drodzy Siostry i Bracia!

Temat tegorocznego programu duszpasterskiego brzmi: *Wierzę w Kościół Chrystusowy*. Poprzez czytanie Pisma świętego, homilie, katechezę dorosłych, formację w ruchach i stowarzyszeniach katolickich, a także przez słuchanie braci i siostr, zwłaszcza tych, którzy potrzebują naszej pomocy, lepiej sobie uświadamiamy, że Kościół to rzeczywistość wiary.

1. Wielki Post

W tę rzeczywistość wpisuje się każdy Wielki Post, w czasie którego Kościół zaprasza nas do odkrycia na nowo postu, modlitwy i jałmużny, jako powiązanych ze sobą dróg oczyszczenia serca i przyjęcia ukrzyżowanej miłości Chrystusa.

Chrześcijanin pości, modli się i ofiaruje jałmużnę, aby unicestwić w sobie „starego człowieka” i stawać się „nowym człowiekiem”. O tym procesie pisał często św. Paweł: „Zadaliście więc śmierć temu, co przyziemne w waszych członkach: rozpuście, lubieżności, zły żądz i chciwości. A teraz i wy odrzucicie to wszystko: gniew, zapalczywość, złość, znieważanie, haniebną mowę – od ust waszych. Nie okłamujcie się nawzajem, boście zwlekli z siebie dawnego człowieka z jego uczynkami” (Kol 3,5-9). Święty Augustyn, który znał dobrze własne złe skłonności – w traktacie *O użyteczności postu* – pisał: „Zadaję sobie wielkie udręki, aby Bóg mi przebaczył, sam siebie karzę, aby On mi pomógł, by znalazł we mnie upodobanie, by zaznać Jego słodyczy” (*Sermo*, 400, 3, 3).

Dziękuję dziś Wam wszystkim, którzy – w oczekiwaniu na uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego – podejmujecie indywidualną i wspólnotową modlitwę, karmicie się Eucharystią, uczestniczycie w wielkopostnych rekolekcjach i w spowiedzi świętej oraz dzielcie się tym, co macie z potrzebującymi, aby zbliżyć się do Boga, który nas kocha i towarzyszy naszej wielkopostnej drodze.

2. Wojna na Ukrainie

Druga sprawa o której myślimy to wojna na Ukrainie. Minął już rok od jej wybuchu. Wolny naród, który został zaatakowany przez Rosję, podejmuje nadludzkie wysiłki, aby się bronić i zachować swoją suwerenność. Z bólem patrzymy na mękę narodu ukraińskiego, na mordowanych niewinnych ludzi, w tym chorych, starców, kobiety i dzieci.

W tej dramatycznej sytuacji wielu pyta: gdzie jest Bóg? To pytanie jest zresztą zadawane przez ludzi w każdym zakątku świata, podczas każdej wojny, kataklizmu, epidemii, gdzie dzieje się jakakolwiek krzywda, zwłaszcza wyrządzana słabszemu. W czasie tej wojny Bóg jest w schronie z cierpiącymi, jest w gruzach razem z tymi, których zbombardowano, leży w rowie z tymi, których zabiły spadające rakiety. On przechodzi kolejną Drogę Krzyżową przez ukraińską ziemię wspólnie z Ukraińcami. Często cierpimy przecież bez żadnej naszej winy, na przykład skutek wojny lub kataklizmu, który niszczy nasz dobytek. W takim przypadku cierpienie pozostaje tajemnicą, ale i wtedy możemy być pewni, że to nie Bóg nam je zsyła.

Zwykle za niewinnym cierpieniem jednego człowieka kryje się głupota, chciwość lub wina innego człowieka.

Dziękuję raz jeszcze wszystkim tym, którzy wspierają ludzi na Ukrainie w sposób duchowy i materialny, a także tym, którzy pomagają uchodźcom wojennym, którzy znaleźli się w Polsce.

Wyrażam moją wdzięczność dla Caritas Archidiecezji Poznańskiej i parafialnych Caritas za Wasze zaangażowanie w pomoc i koordynowanie działań na rzecz pokrzywdzonych przez wojnę. Dziękuję władzom rządowym i samorządowym, wszystkim organizacjom, a także indywidualnym osobom, które w tej bolesnej sytuacji spieszą z pomocą. Nie zapominajmy też o tragicznych ofiarach ostatniego trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii.

3. Synod i nawrócenie duszpasterskie naszych parafii

Trzecia kwestia to synod o synodalności, który daje nam szczególną sposobność, aby dzielić się doświadczeniem wiary w Boga. Do tej pory nigdy jeszcze w dziejach Kościoła nie miała miejsca tak rozległa konsultacja Ludu Bożego jak obecnie. Europejski etap tego synodu miał miejsce w Pradze, w dniach od 5 do 12 lutego.

W wyniku tej konsultacji pojawiły się różne głosy i propozycje. Podczas praskiego spotkania niektórzy domagali się *inkluzji*, czyli włączenia osób homoseksualnych – LGBT+, święceń żonatych mężczyzn, święceń kapłańskich dla kobiet, uczestnictwa w Komunii świętej osób rozwiedzionych i żyjących w ponownych związkach małżeńskich. Powróciła też bolesna kwestia pedofilii, która jest nie tylko grzechem, ale i przestępstwem. Na tym praskim etapie chodziło tylko o zebranie razem wszystkich postulatów, bez dokonywania ich natychmiastowej oceny. Taka ocena ma mieć miejsce dopiero podczas Synodu w Rzymie w październiku tego roku. Tam też spodziewamy się wyjaśnienia takich terminów jak inkluzja czy synodalność. Polska delegacja – jak mówi nasza krajowa synteza synodalna – nie chce zmian w dotychczasowym nauczaniu Kościoła, pragnie natomiast zmian w sposobie wzajemnego wsłuchiwania się w Kościele. Wszystko to ma służyć – między innymi – większemu udziałowi świeckich w realizacji zadania misyjnego tak wewnątrz, jak i na zewnątrz Kościoła.

Potrzeba duszpasterskiego nawrócenia naszych parafii, aby ten postulat mógł zostać zrealizowany. Wspólnota parafialna musi stać się wspólnotą wspólnot, w której każdy wierzący może znaleźć miejsce dla siebie i swego zaangażowania. Proszę więc kapłanów i wszystkich wiernych, abyśmy przestali „budować okopy”, a zaangażowali się razem w budowanie struktur służących autentycznej misji. W Kościele – także w naszej archidiecezji – instytucje, ruchy i stowarzyszenia katolickie dysponują w tym względzie ogromnym potencjałem.

Dziękuję wszystkim już zaangażowanym w formację i budowanie zdrowej pobożności w naszych parafiach. Stałym wyzwaniem dla nas są Parafialne Rady Duszpasterskie, wspólnoty liturgiczne dziecięce i młodzieżowe, a także wspólnoty osób dorosłych. Ważnym wyzwaniem pozostaje zaangażowanie i praca katechetów, katechistów i nadzwyczajnych szafarzy Komunii Świętej. Czynna miłość do Jezusa i Jego Kościoła jest nieocenionym darem dla całej wspólnoty ochrzczonych i zaczynem naszego pastoralnego nawrócenia.

4. Przygotowanie do papieskiej koronacji w Smolicach

Czwarta sprawa to koronacja obrazu Matki Bożej w Smolicach. Nasza archidiecezja – o czym już wcześniej informowałem – przygotowuje się do papieskiej koronacji wizerunku Matki Bożej Uzdrawienia Chorych w Smolicach, która będzie miała miejsce 9 września tego roku. Trwamy w nowennie i dekanalnym pielgrzymowaniu do tego świętego miejsca, w którym za przyczyną Maryi Bóg Ojciec, Syn Boży i Duch Święty czynią znaki i cuda.

Duchowe przygotowanie do tej koronacji jest pomocą dla ożywienia naszej pobożności maryjnej. Odnajdując swoje miejsce w Kościele Chrystusowym, pamiętamy, że nie ma Kościoła bez obecności w nim Matki Kościoła, która zrodziła jego Założyciela.

W Wielkim Poście w sposób szczególny spoglądamy na Matkę Bożą Bolesną, która cierpiąc towarzyszyła Jezusowi na Jego drodze krzyżowej, a stojąc pod Jego krzyżem została Matką całego rodzaju ludzkiego, Matką każdej i każdego z nas. To także dzięki temu Maryja rozumie lepiej nasze ludzkie niedole i cierpienia i wstawia się za nami jako Pośredniczka łask i Matka miłosierdzia.

Niech dobrze przeżyte przygotowanie do koronacji, któremu służą maryjne homilie i konferencje w ramach katechezy dorosłych, modlitwa różańcowa oraz odnowienie zawierzenia Jezusowi przez Maryję, dokonane przez tysiące osób zwłaszcza podczas uroczystości Nawiedzenia, stanie się umocnieniem naszego życia duchowego.

Maryi, Królowej Pokoju i Uzdrawienia Chorych, zawierzajmy czas Wielkiego Postu, prosząc, aby wyblagała u Boga sprawiedliwy pokój na Ukrainie, a nam otwarcie się na Boga i bliźnich. Niech wstawiennictwo Matki Bożej sprawi, abyśmy odkryli, że to co najważniejsze, dokonuje się właśnie w przyjęciu miłości, jaka płynie z Krzyża Chrystusa.

Na wielkopostną drogę każdemu i każdej z Was z serca błogosławię!

† Stanisław Gądecki

Arcybiskup Metropolita Poznański

Pierwsza Niedziela Wielkiego Postu

Poznań, dnia 26 lutego 2023 roku